

Naše materializované zlé myšlienky treba vymývať z tela vodou. Voda očisťuje telo tak zvonka, ako aj zvnútra. O akej vode je reč? V tele sú dva druhy tekutín – krv a lymfa. Ktorá z nich je podľa vášho názoru schopná očisťovať? Ak ste odpovedali, že krv – mýlite sa. Krv roznáša živiny a je našim dodávateľom lekcií. Všetko materiálne, čo do tela púšťame, privádza krv do tela v materiálnej forme. Všetko materiálne v podstate predstavuje materializované duchovno, ktoré si teraz potrebujeme osvojiť na materiálnej úrovni. Krv so sebou môže prinášať jed, keby však lymfa bola čistá ako pramenitá voda, odvieďa by jed z buniek tak rýchlo, že by jed nestačil bunku poškodiť. **O tom, čo sa v bunke stalo, by zostala len informácia, čo bolo koniec-koncov práve to, čo sme potrebovali.**

Čím viac škodlivín je v lymfe, tým je hustejšia a tým pomalší je jej pohyb. Nedostáva sa včas na miesto určenia a je natoľko znečistená, že **v lymfe neusádzali. Aký stres lymfu znečisťuje?**

Spomeňte si, ktorý stres mení lymfu nosovej dutiny na hlien. Ukrivdenosť. Človeku, ktorý sa ľahko urazí, sa energia krivdy nevojde do nosa, hľadá si teda väčšie úložisko, akoby hovorila: keď nemôžeš žiť bez toho, aby si bol ukrivdený, musím hľadať východisko ja. Krivdy rovnakého pôvodu sa hromadia na jednom mieste, krivdy iného pôvodu na druhom atď. Všetko dohromady je ukrivdenosť. Sú ľudia, ktorí sa navonok často urazia, ale zaobídu sa bez nádchy. A sú takí, ktorí sa akoby neurážajú vôbec, ale ochorejú. V oboch prípadoch sa v tele hromadí potláčaná ukrivdenosť. V určitom okamihu sa lymfa v tele zmení na hlien, a pretože hlienom sa nič očistiť nedá, telo ochorie.

Choroba môže zasiahnuť jeden orgán, napríklad nos, oko, ucho, pľúca, obličku, srdce alebo pečeň. Môže postihnúť aj tkanivo, napríklad kostné, svalové, tukové, spojivové alebo nervové. Alebo časť tela, napríklad ruku, nohu, hlavu, brucho, chrbát. Alebo sústavu orgánov, napríklad nervovú, látkovej výmeny, srdcovo-cievnu, urogenitálnu, tráviacu, krvotvornú, lymfatickú. Všetko závisí od charakteru našej ukrivdenosti.

Z čoho ukrivdenosť vzniká?

Z toho, že človek nedostáva to, čo si praje.

V skutočnosti človek **nikdy nedostane to, čo si praje. Dostáva vždy to, čo potrebuje.** Keby sme mali viac dôvtipu, mohli by sme sa pri každom prianí, ktoré v nás vznikne, spýtať sami seba: „Potrebujem to?“ A vyčkať odpovede prichádzajúce z nášho vnútra. Potom by sme pochopili, či to potrebujeme alebo nie. V jednom i druhom prípade je duša spokojná. Keď netreba, tak netreba, a dost'. Keď treba, začneme cieľavedome a bez zhonu konať bez toho, aby sme lipli na cieľi.

Potrebujeme desaťkrát viac, než dostávame. Ak si uvedomíme svoje potreby, donúti nás to usilovať sa o realizáciu týchto potrieb. Pretože svojimi strachmi meníme svoje potreby na priania, spotrebúvame na realizáciu prianí desaťkrát viac času, síl a prostriedkov a nakoniec vždy dostaneme desaťkrát menej, než potrebujeme. A k tomu navyše ukrivdenosť.

Keby sme svoje priania oslobodili, konali by sme v súlade so svojimi potrebami a dostávali všetko, čo potrebujeme, bez akejkoľvek ukrivdenosti.

Keď človek správne myslí, nepotrebuje mať ukrivdenosť ako učiteľa. **Zapamätajte si, že prianie je vždy sprevádzané ukrivdenosťou.** Dokonca aj v tom prípade, že si prajete to, čo potrebujete.

Dobry človek praje dobré, a preto je dobrý človek ufňukaný častejšie než zlý. Možno ste si to sami všimli. Dobry človek sa urazí do hĺbky duše, ak sa domnieva, že má právo dostať to, čo si priať. Zlý vie, že je zlý a že to, čo si praje, nemá právo vyžadovať. Zlý človek okamžite súhlasí s tým, že ľudia nie sú dobrí a zlí, že človek proste je. Túto prostú vyššiu pravdu

je však veľmi ťažké vysvetliť človeku dobrému, pretože strach mu nedovolí dobrovoľne sa zriecť aureoly dobrého človeka.

Ked' si človek praje malé, dostane ho, ak ho potreboval. K tomu navyše dostane ukrivdenosť. Ked' si človek praje veľké, nedostane ho, ak ho nepotrebuje, zato ukrivdenosti sa mu dostane v hojnej miere. Ked' si človek praje príliš mnoho a tiež to nedostane, pretože to nepotrebuje, jeho ukrivdenosť bude obzvlášť veľká. Týmto spôsobom sa ukrivdenosť hromadí – kvapku za kvapkou z malých prianí, po lyžičkách z veľkých a po naberačkách z prianí obzvlášť veľkých. V určitom okamihu pohár pretečie a človeku je vymeraná choroba podľa objemu pohára.

I. Ked' si človek prial pozemské statky, jeho ukrivdenosť sa premení na ochorenie fyzického tela.

II. Ked' si človek praje duševné hodnoty – lásku, úctu, pocty, pozornosť, starostlivosť, porozumenie, láskavosť atď. –, ukrivdenosť sa zmení na duševné ochorenie: psychickú nevyrovnanosť, neurózy, psychózy. Ked' človek tieto energie umlčuje tým, že sa ovláda, snaží sa správať inteligentne a zdvorilo, zaoberá sa autosugesciou alebo berie lieky, vznikajú ochorenia orgánov alebo tkanív v oblasti hrudníka.

III. Ked' si človek praje duchovné hodnoty, určite považuje za duchovnosť rozum a začne sa učiť. Tak sa potreba duchovného rastu, to jest **potreba povzniesť sa, mení na **prianie predstihnúť niekoho alebo niečo**, a keď sa to stane, vznikne **prianie stať sa šéfom**. Nie je vylúčené, že **povznesenie sa zmení na povýšenosť**.**

Pre človeka rozumu má spoločenské postavenie životne dôležitý význam a pád sa môže skončiť smrťou. Ak si naozaj myslí, že je duchovne vyššie než ostatní, potom keď padá, vždy sa bolestivo zraní. Vysoké spoločenské postavenie je vecou výberovou, a preto dočasnou a nestabilnou. Omnoho spoľahlivejšie je zaujímať vysoké odborné postavenie, ktoré dovoľuje byť lepší než druhí za pomoci znalostí a skúseností. Kto sa z dôvodu vysokého postavenia tvári, že duchovne vyniká nad druhými, tomu pád poslúži ako dobrá lekcija. Ked' sa hodí o zem, buď príde k rozumu, alebo stratí aj jeho poslednú štipku.

Neochota priznať svoju hlúposť človeka núti učiť sa, učiť sa a ešte raz sa učiť, aby dokázal, že ľudia, ktorí ho odrovnali, urobili hlúposť a stále v nej pokračujú. Jeho lebečná schránka sa podobá na smetiak, v ktorom už niet miesta na pravidelnú dávku odpadkov. Tak vznikajú ochorenia mozgu. Najťažšie z nich je choromyseľnosť. To je to najstrašnejšie zo všetkého, čo sa s človekom môže stať. Nech je príčinou odchodu z tohto sveta akákoľvek choroba, ide len o prerušenie lekcije a začiatok školskej prestávky. Ked' človeka opustí duch, človek sa zmení na zviera, čo je **jediné možné východisko, ako sa vrátiť späť** na cestu vývoja. Preto sa ľudia choromyseľnosti boja zo všetkého najviac.

Ked' sa teraz zamyslíte nad tým, koľko ste mali a máte všemožných prianí, dokážete pochopiť, koľko je vo vás škodlivých látok. Pripočítajte si k tomu ešte to, čo si neprajete, čo nechcete, čo je v podstate tiež prianím. „Prajem dobré“ a „neprajem zlé“ je v podstate jedno a to isté. **Škodlivinou sa stáva všetko, čo človek nevymyslel, nevyriekol, neprekonal.**

Vymyslenie, to jest náprava spôsobu myslenia, rozvíja ducha.

Vyrieknutie uľahčí duši, vyrieknuté sa však v duši čoskoro znova hromadí.

Prekonanie uľahčí telu i duši, je však jedným veľkým sebaklamom.

* * *

Príklad zo života

Sedemdesiatpäťročnej žene vznikol na podnebí rakovinový nádor.

Podľa názoru lekárov nádor pochádzal z čelustnej kosti, presnejšie povedané zo zuba, ktorého koreň, ako sa po odstránení zuba ukázalo, bol príliš dlhý a siahal až do dutiny hornej čeluste. Zub bolel desať rokov, žena však bola veľmi trpezlivá a nechcela oň prísť. Tiež nebol čas ísť k zubárovi, pretože sa starala o chorú matku. A k tomu kopec ďalších problémov a na ňu už jednoducho nezostal čas. Zub sa predsa nikam nestratí.

K smrti matky a vytrhnutiu zuba došlo takmer súčasne, ani si nemohla spomenúť, čo predchádzalo čomu. Ranka po extrakcii zostala trocha dlhšie než je to obvyklé, ale veď ani prípad to nebol najjednoduchší. Lekárov žena neobviňovala. Podnebie potom na nejaký čas akoby stratilo citlivosť, ale teraz si už nemohla poriadne spomenúť na to, čo to bol za pocit.

Približne takto premýšľa **človek patriaci do kategórie pokorných trpiteľov**. Dokonca aj pre tú najnepríjemnejšiu situáciu nájde presvedčivé zdôvodnenie. Veď lekár predsa povedal, že sa tým celá nepríjemnosť skončila. Nepríjemný pocit za tých desať rokov zosilnel a žene to začalo prekážať pri prehltaní. Keď prestala rozlišovať chuť jedla, pozrela sa s pomocou zrkadla do svojich úst, nič však nezistila, a trpela teda ďalej.

Keď lekári vyšetrovali začervenané, opuchnuté podnebie, našli v čelustnej dutine neveliké množstvo starého hustého hnisu. Odstránili ho prepláchnutím, ale keďže sa stav nezlepšil, vykonali ďalšie vyšetrenia, ktoré odhalili žalostnú skutočnosť – rakovinu.

Táto žena ma prekvapila svojou odzbrojujúcou otvorenosťou.

Hneď na začiatku nášho rozhovoru povedala: „*Viete, snažila som sa odpúšťať, ale pravdepodobne som taká hrdá, že toho nie som schopná.*“ „*Možnože to len neviete,*“ povedala som. Nevedieť to pre ňu však nebolo takým veľkým problémom, ako nebyť toho schopná.

Pohrdala neschopnosťou v akomkoľvek svojom prejave. To tiež vypovedá o jej zvláštnej náročnosti na seba samu.

Náročnosť prerastá do nespokojnosti. Prirodzená zdržanlivosť tejto žene nedovoľovala otvorene prejavovať pocity nespokojnosti a maximálna náročnosť na seba, ktorá je vlastná vysokoškolsky vzdelaným, tento pocit potláčala ešte väčšou silou. U ťažko chorého človeka sa zriedkakedy stretáme s pokojnou logikou, priateľským porozumením a jasným vedomím. Ona toto všetko mala.

Vysvetlila som jej, že korene pravej stoličky, ktoré prenikli do čelustnej dutiny, svedčia o prehnanom prianí jej matky ovplyvňovať budúcnosť svojho dieťaťa. Matka zapustila svoje materiálne názory do budúcnosti dieťaťa ako korene. Inými slovami – **materský rozum „prešil“ svojimi koreňmi rozvážnosť dieťaťa**. Rovnaká situácia na ľavej strane by svedčila o panovačnom otcovi. Keď dieťa zostane samo sebou, alebo aspoň za seba bojuje, nie sú korene takého zuba pre zdravie nebezpečím. Keď však dieťa chce byť dobré a dovoľí panovačného rodičovi, aby ho ponižoval, koreň zuba sa zapáli. Najhoršie zo všetkého je, keď sa rodičia vysmievajú duchovnému snaženiu dieťaťa.

Život dieťaťa sa začína od rodičov. Vzťah rodiča k dieťaťu určuje jeho následný vzťah k vlastnému dieťaťu po celý život. V danom prípade spočíval problém v matke, od ktorej sa odvodzuje vzťah k ženskému pohlaviu. Poslednou kvapkou, pre ktorú pohár pretiekol, sa pre chorú stala jej dcéra, ktorá sa jej vysmievala za to, že ju znepokojuje dcérin osud. Čím viac bola matka znepokojená, tým menej jej dcéra o svojom živote prezrádzala. Zakaždým keď sa matke doniesli fámy o správaní jej dcéry, sa

matka cítila ponížená a stále pevnejšie zatínala zuby.

Chorá, utrápená od svojej matky, nechápala, že vo vzťahu s dcérou sa stále viac podobala vlastnej matke. Dcéra ušla, pretože nechcela prežívať rovnaké útrapy. Každá z nich mala svoju hrdosť. Čím ťažšie sa osvojuje múdrosť, tým väčšia je hrdosť. Človeku je vlastné učiť sa prostredníctvom prekonávania ťažkostí.

Najväčšou ťažkosťou môže byť rodič, ktorý považuje duchovný vývoj dieťaťa za vlastný úspech. Dieťa, ktoré si vytýči veľké ciele, si nepraje, aby sa o jeho úspechoch hovorilo predčasne. Rodič prekypujúci hrdosťou nemá silu čakať. Musí sa dieťaťom bezpodmienečne pochváliť ihneď. Dieťa to uráža. Pranie byť nad tým všetkým ho núti schovávať úspechy pred rodičmi. Spočiatku to robí z pocitu sebaobrany, neskôr je to pomsta.